

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/371/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225858
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225858.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36864421 proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava o zaplatenie 125,- Eur a iné s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20. marca 2013, č.k. 12C/311/2012-28, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, okresný súd rozhodol tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom, doručeným súdu dňa 27.9.2012 domáhal proti odporcovi zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,-Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 304,26 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Uviedol, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka (povinného) Milana Holbu pod sp. zn. súdneho exekútora EX 852/2011. Súd však v zákonnej procesnej lehote 15 dní od prijatia tejto žiadosti nerozhodol o nej podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o žiadosti až dňa 16.5.2011 , pričom konanie začalo dňa 11.2.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti došlo tak po uplynutí zákonom stanovenej doby. Navrhovateľ podal na exekučný súd viacej žiadostí o informáciu o stave konania ako aj viacej sťažností na priedahy v konaní. Navrhovateľ požadoval náhradu majetkovej škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslit len s nepomernými ťažkosťami a nie je možné predložiť zodpovedajúce účtovné doklady resp. pracovné alebo obchodné zmluvy. Navrhovateľ požadoval majetkovú škodu, ktorá mu vznikla za správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,-Eur, za udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur a za administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, poštovných a telekomunikačných výdajov vo výške 15,- Eur. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných priedahov nepovažoval za dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo aj k vyvolaniu nasledovných rizík neskorým ukončením procedúry: a) k zániku povinného, b) k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a c) k insolvenčii povinného. Navrhovateľ by mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť

rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Ako ďalšie dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zbytočným omeškaním vzniknutého zániku plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa a vzniku neistoty v plánovaní ďalších podnikateľských postupov a aktivít. Navrhovateľ si uplatňoval primeranú náhradu nemajetkovej ujmy podľa doterajších rozhodnutí Ústavného súdu SR v priemernej výške 660,- Eur za rok, čo je 55,- Eur za mesiac. V prejednávanej veci žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 304,26 Eur (304,26 : 55,-Eur = 5,53 mesiaca). Navrhovateľ podľa 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak do podania návrhu, odporca pozitívne nereagoval. Žiadal aj náhradu trov konania. Odporcovi bol návrh doručený na písomné vyjadrenie, avšak nereagoval. Vo veci bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania podľa 115a ods. 2 O.s.p., lebo išlo o drobný spor, neprevyšujúci istinu 1.000,- Eur (§ 200ea O.s.p.). Súd po vykonanom dokazovaní zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý so sídlom v Bratislave podal dňa 11.2.2011 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: POHOTOVOŠŤ, s.r.o. Bratislava(navrhovateľa) proti povinnému : Holba Milan, bytom Jaslovské Bohunice, IČO: 34941835 pre vymoženie 1.120,87 Eur, istiny s príslušenstvom. Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa č.k. 49Er/351/2011-10, EX852/11, predmetnú žiadosť zamietol z dôvodu, že exekučný titul- rozhodcovský rozsudok, ktorým bolo priznané plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj samotná zmluva o úvere neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (alej len RPMN), v dôsledku čoho sa úver stáva bezúročným a bez poplatkov podľa § 4 zák. č. 258/2001 Z.z.o spotrebiteľských úveroch v znení noviel. Exekučný súd po preskúmaní predmetnej žiadosti zistil, že exekučný titul, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava okrem toho, že priznáva plnenie zákonom nedovolené a odporujúce dobrým mravom je nevykonateľný a teda nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods.2 písm.c) Exekučného poriadku. Poukázal na to, že rozhodcovský súd sa nevysporiadal s vylúčením inštitútov zameraných na ochranu spotrebiteľa ako aj všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Poukázal na skutočnosť, že rozhodcovský súd akceptoval navrhovateľom požadovaný 96% ročný úrok, čo však exekučný súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku - neprimeranú sankciu. Od podania predmetnej žiadosti dňa 23.9.2010 do vydania predmetného uznesenia exekučným súdom uplynula doba 3 mesiacov a 5 dní a po odpočítaní 15-dňovej zákonnej lehoty, doba 2 mesiacov a 20 dní.

Ďalej s odkazom na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 veta druhá, § 17 ods. 1, 2, 3 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v odôvodnení uviedol ďalej, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu , spočívajúceho v nevydaní poverenia resp. rozhodnutia exekučného súdu v 15 dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti uznesením po 2 mesiacoch a 20 dňoch po uplynutí 15-dňovej zákonnej lehoty od podania žiadosti a nie v navrhovateľom tvrdenej lehote 5,53 mesiaca. Navrhovateľ sa domáhal náhrady skutočnej škody vo výške 125,- Eur, spočívajúcej v nákladoch na správu pohľadávky a nákladoch na urgencie a zisťovanie stavu konania. Navrhovateľ nepreukázal žiadnym dôkazom výšku skutočných nákladov. Okrem toho nebola splnená zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré je možné zahrnúť do náhrady trov konania exekúcie a došlo by k dvojitému plneniu. Z týchto dôvodov súd návrh v tejto časti zamietol ako nedôvodný. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd bol názoru, že v prejednávanej veci by stačilo iba samotné konštatovanie porušenia práva a nie sú dôvody na priznanie náhrady v peniazoch s prihliadnutím na dôvody uvedené v § 17 ods.3 cit. zák. a to hlavne z dôvodu, navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol v dôsledku trvania exekučného konania. V prípade, že by dochádzalo ku konaniu smerujúceho k zániku subjektu, zákonná úprava Občianskeho zákonníka resp. iných zákonov upravuje postup, ako si môže povinný ďalej uplatniť svoju pohľadávku napr. v dedičskom konaní, alebo v konkurznom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku, nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolvenčii povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní, ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Navrhovateľ poukazuje na vyvolanie uvedených rizík, avšak je všeobecne známe a počíta sa pri každom podnikaní s určitým rizikom podnikania. Samotnú situáciu vyvolal sám

navrhovateľ aj tým, že si z 2 možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán - rozhodcovský súd s rozhodcovským (súkromnoprávnym) konaním, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi, ako nositeľmi verejnej moci. Aj toto je jedno z rizík jeho podnikania a musí znášať následky takéhoto vlastného výberu. Ak by totiž rozhodcovské súdy postupovali spôsobom ako všeobecné súdy a vychádzali by zo súdnej praxe a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ďalších zákonov na ochranu spotrebiteľa, k danej situácii by nemuselo dôjsť. Z uvedených dôvodov súd zamietol návrh aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi, pretože trovy jednak nežiadal a ani mu nevznikli.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote napadol odvolaním navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval navrhovateľ za nestranného. Poukázal na to, že súd prvého stupňa rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu a vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Dôvodil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa §153b O.s.p.. Navrhovateľovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Navrhovateľ hodlal v konaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť, alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa navrhovateľa súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj jeho práv na prejednanie veci v primeranej lehote, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval navrhovateľ za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Predovšetkým nepovažoval za opodstatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Poukázal na to, že o námietke zaujatosti navrhovateľa bolo už rozhodované procesným postupom predpokladaným zákonom, vo veci konajúca a rozhodujúca sudkyňa nebola z prejednávania v predmetnej veci vylúčená. Rovnako za nedôvodnú považoval odvoláciu námietku spočívajúcu v tom, že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti účastníka, teda navrhovateľa, konať pred súdom. Uviedol, že z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa v predmetnej veci rozhodol podľa § 115a ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, nakoľko išlo o drobný spor neprevyšujúci istinu 1.000,- eur. Tento postup súdu bol podľa odporcu plne legitímny, pričom s ohľadom na počet návrhov podaných navrhovateľov v obdobných veciach, je tento postup zároveň plne zodpovedajúci potrebe zachovať efektívnosť, rýchlosť, hospodárnosť a

účelnosť súdneho konania. Za relevantný nepovažoval ani argument navrhovateľa, že nebolo možné vec rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože nebolo vykonané dokazovanie oboznámením listín z exekučného spisu. V tejto súvislosti uviedol, že prejednanie veci bez nariadenia pojednávania len na základe predložených listinných dôkazov a teda bez vykonania ďalšieho dokazovania je upravené v ust. § 115a ods. 1 O.s.p., nie je však podmienkou pri tzv. drobných sporoch, súd teda podmienkou rozhodnutia veci výlučne na základe predložených listinných dokladov nie je limitovaný. Pokiaľ navrhovateľ uvádzal, že v predmetnej veci mal súd rozhodnúť rozsudkom na základe zmeškania, neboli podľa názoru odporcu, pre takýto postup splnené zákonné podmienky upravené v § 153b ods. 2 O.s.p.. Pokiaľ odporca namieta, že súd vo veci vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je poznateľný, toto neobstojí, pretože z obsahu rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že išlo o listiny z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Trenčín, pričom tento spis bol riadne označený značkou príslušného exekučného konania, ako aj identifikáciou povinného v exekučnom konaní. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom smere, že navrhovateľ nijako nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody, ako aj existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním exekučného súdu a vzniknutou škodou, pričom mal za to, že uvedené náklady je možné zahrnúť do trov exekúcie. Poukázal na to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas obdobia namietaných priesťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému, vznikala navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené priesťahy a jej uplatnenie považuje odporca za účelové, nadhodnotené a ničím nepreukázané. Rovnako sa stotožnil so záverom prvého stupňa, v zmysle ktorého nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nie je dôvodný. Poukázal na rozdielnosť vzniku nemajetkovej ujmy právnických a fyzických osôb ako aj na to, čo opomína navrhovateľ, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva, nie je dostačujúcim zadosťučinením. Poukázal na povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s jeho podnikateľskou činnosťou vytvorené. Všetky zložky štátnej moci v posledných rokoch zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov, podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov, je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Poukázal na to, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa, podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušiť a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom na to, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne dôvodné.

Dôvody odvolania možno rozdeliť na dve skupiny a to na dôvody odvolania týkajúce sa väd konania a dôvody odvolania týkajúce sa väd rozhodnutia. Odvolací súd prioritne podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. spočívajúce v jeho tvrdení, že sa mu ako účastníkovi konania, postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Navrhovateľ poukazoval na to, že už v návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudkyňa, ktorej bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je zaujatá a je potrebné ju z konania vylúčiť. Uvádzal, že pokiaľ za týchto okolností vo veci sudkyňa rozhodla, išlo o rozhodnutie vydané vylúčeným sudcom.

V ust. § 14 sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania, sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka odvolateľa o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.. Jej dôvodnosť posudzuje vždy odvolací súd bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že vec je od počiatku pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Trenčín JUDr. Judite Knocíkovej. V priebehu konania na základe vznesenej námietky zaujatosti, ktorá je súčasťou už samotného podaného návrhu, Krajský súd v Trenčíne uznesením pod č.k. 17NcC/206/2012-11 zo dňa 18.10.2012 rozhodol, že menovaná sudkyňa nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená. Následne JUDr. Judita Knocíková ako zákonná sudkyňa vo veci rozhodla. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p., vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Z vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva, že nemá žiadny vzťah k veci, účastníkom konania, ani k ich zástupcom, z hľadiska ust. § 14 ods. 1 O.s.p., ktorý by mohol predstavovať dôvod na jej vylúčenie a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne, nemôžu byť ani úvahy navrhovateľa založené na skutočnosti, že okresný súd svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane navrhovateľa, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevytvára nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z uvedených dôvodov, teda odvolací súd v tomto smere uplatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa, považoval za nedôvodnú.

Podaným návrhom sa navrhovateľ proti odporcovi domáha zaplataenia majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 304,26 eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Prejednávaná vec o zaplataenie sumy spolu vo výške 329,26 eur sa za splnenia podmienok podľa § 200ea ods. 1, 2 O.s.p. považuje za drobný spor. Pre drobné spory je typické, že súd rozhoduje bez pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p., čím sa má dosiahnuť hospodárnejší a efektívnejší postup v konaní. V prípade, ak súd rozhoduje bez nariadenia pojednávania, je procesnou povinnosťou súdu vykonať poučovaciu povinnosť voči účastníkom, podľa § 120 ods. 4 O.s.p..

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí uvedených v ods. 2, poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť, alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaduje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr, súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr, sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Ust. § 120 ods. 4 O.s.p., je vyjadrením koncentrácie občianskeho sporového súdneho konania, prejavujúcej sa v možnosti účastníkov konania, predkladať skutočnosti a dôkazy vrátane určenia momentu na ich predkladanie. Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia podľa § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p. a dôkaznou povinnosťou podľa § 120 ods. 1 O.s.p.. Účastníci konania majú možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej v konaní, ktoré prebieha bez pojednávania, alebo do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie v konaní, ktoré prebieha s pojednávaním, alebo do skončenia prvého pojednávania v konaní podľa § 118a ods. 1 O.s.p.. Ak tak účastníci neurobia, možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy stratia. Strata tejto možnosti sa prejaví tým, že na skutočnosti a dôkazy účastníkmi označené a predložené po zákonom momente, súd v ďalšom konaní vôbec neprihliada. Poučovacia povinnosť súdu podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vyplýva priamo z tohto ustanovenia, preto je súd povinný vykonať poučovaciu povinnosť aj v prípade, že účastník je v konaní zastúpený právnym zástupcom.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa rozhodol v právnej veci bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 a vo veci verejne vyhlásil rozsudok. Preskúmaním zákonnosti konania predchádzajúcemu verejnemu vyhláseniu rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa riadne nesplnil svoju zákonnú poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Pokiaľ súd prvého stupňa vykonal poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. tak, že znenie tohto zákonného ustanovenia uviedol iba v oznámení o mieste a čase verejného

vyhlásenia rozsudku, ktoré bolo dňa 05.03.2013 vyvesené na úradnej tabuli súdu, nepostupoval správne. Za riadne splnenie tejto povinnosti nemožno v danej veci považovať skutočnosť, že poučenie podľa tohto zákonného ustanovenia, bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu prvého stupňa. Doručovanie vyvesením na úradnej tabuli súdu je upravené v ust. § 47a O.s.p.. Táto procesná norma ustanovuje osobitný spôsob doručovania písomností súdu iba v prípadoch, ak účastníci nie sú súdu známi, alebo ak ide o účastníkov, ktorých pobyt nie je známy. V danej veci o takýto prípad nejde. Účinky splnenia poučovacej povinnosti súdom prvého stupňa vo vzťahu k účastníkom konania, týmto spôsobom doručovania písomností súdu nenastali.

Nesplnenie povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p., považoval odvolací súd za vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Postup súdu prvého stupňa podľa tohto ustanovenia, sa predpokladá pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej. Nesplnením poučovacej povinnosti, postupom súdu prvého stupňa v sporovom konaní, došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Odňatie tejto možnosti sa prejavilo tým, že súd prvého stupňa znemožnil účastníkom procesné práva, označiť a predkladať skutočnosti a dôkazy v rozsahu ustanoveného zákonom. Súd prvého stupňa nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom a porušil tak ich právo na spravodlivý súdny proces v intenciách čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, čím zaťažil konanie vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

S poukazom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu, vyplývajúceho z ust. § 205 ods. 2 písm. a/ nesprávny, odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p..

Po vrátení veci súd prvého stupňa vo veci rozhodne opätovne a v konaní pred rozhodnutím vo veci samej, dodrží poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Vec prejedná takým procesným postupom, aby účastníkom konania bola poskytnutá možnosť realizovať Ústavou SR a Občianskym súdnym poriadkom zaručené procesné práva, pričom sa bude zaoberať aj prípadnými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi navrhovateľa a odporcu.

Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.).

V novom rozhodnutí vo veci, súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.